

Arrest

nr. 229 921 van 6 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. NAJIB
Jan Jacobsplein 1
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 oktober 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BEMBE MONINGA, die *loco* advocaat K. NAJIB verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, werd op 28 september 2000 als vluchteling erkend.

1.2. Verzoeker werd op 3 november 2008 door het Hof van Beroep te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar wegens zijn deelname aan mensensmokkel met verzwarende omstandigheden en zijn deelname aan een criminele organisatie.

Op 25 oktober 2017 werd verzoeker door het Hof van Beroep te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maand voor een poging tot mensensmokkel en zijn deelname aan een criminele organisatie.

1.3. Bij schrijven van 10 april 2018, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontvangen op 18 april 2018, verzocht de Directeur Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken op basis van de artikelen 49, §2, lid 2 en 55/3/1, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.4. Verzoeker werd op 14 augustus 2018 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.5. Op 10 september 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een Koerd te zijn afkomstig uit Kirkuk. In 1989 werd uw vader geëxecuteerd door het Saddam-regime. Zelf was u sinds 1998 actief als PUK-informant en propagandist wegens uw haat jegens de Arabiseringspolitiek gevoerd door het voormalige regime. Midden augustus 1999 kregen u en uw familie het bevel om Kirkuk te verlaten. Midden november 1999 viel een verantwoordelijke van het Baathregime uw ouderlijke woning binnen en beledigde uw moeder omdat jullie de regio nog niet verlaten hadden. Een paar dagen later ondernam u met een vriend een wraakactie tegen de verantwoordelijke van het regime die bij u thuis was langsgeweest. Terwijl u de wacht hield gooide uw vriend een granaat op betrokkenes huis. De dag nadien werd uw broer thuis gearresteerd door de veiligheidsdienst. U vluchtte weg uit Kirkuk en dook vervolgens onder in Noord-Irak. Eind november 1999 verliet u Irak en u reisde naar België waar u op 21 januari 2000 om internationale bescherming verzocht. Op 2 oktober 2000 werd u de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 3 november 2008 werd u door het Hof van Beroep te Brussel definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar, dit wegens uw deelname aan mensensmokkel met verzwarende omstandigheden en uw deelname aan een criminele organisatie.

Op 25 oktober 2017 werd u door het Hof van Beroep te Brussel definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maand voor een poging tot mensensmokkel en uw deelname aan een criminele organisatie.

Op 18 april 2018 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

B. Motivering

U werd op 2 oktober 2000 erkend als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, u heden de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 3 november 2008. Uit dit arrest blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor mensensmokkel met verzwarende omstandigheden en voor uw deelname aan een criminele organisatie. U was immers lid van een criminele organisatie die mensen smokkelde via vrachtwagens, en dit van 3 april 2007 tot 20 september 2007.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane arrest van het Hof van Beroep te Brussel.

Blijkens het voormelde arrest werd u veroordeeld tot 6 jaar gevangenisstraf wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden en deelname aan een criminele organisatie. Het betrof hierbij feiten gepleegd ten overstaan van zowel minderjarigen als meerderjarigen, waarbij misbruik werd gemaakt van de bijzondere kwetsbaarheid van deze personen en waarbij de mensensmokkel gebeurde in het kader van een criminele organisatie. De rechter wees bij de straftoemeting op de **zwaarwichtigheid en ernst van de feiten**, waarbij eveneens rekening gehouden werd "met de gevaarlijke asociale persoonlijkheid van beide beklaagden die, in een ongecontroleerde drang naar onwettig geldgewin, zich al te gemakkelijk lieten inschakelen in een internationaal opererende vereniging van mensensmokkelaars en hierbij **geen respect betoonden voor de fysieke en de psychische integriteit van anderen** en **misbruik maakten van de penibele situatie van hulpbehoevende mensen**." (arrest 3/11/2008, p. 11) Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden besloten dat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Bijkomend wordt erop gewezen dat u op 25/10/2017 opnieuw definitief veroordeeld werd door het Hof van Beroep te Brussel tot een gevangenisstraf van 6 maand voor poging tot mensensmokkel en deelname aan een criminele organisatie. U bevond zich hierbij blijkens het arrest in een staat van wettelijke herhaling.

Rekening houdend met het feit dat u (i) definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf; (ii) misbruik hebt gemaakt van de bijzonder kwetsbare situatie van de slachtoffers; (iii) van de activiteiten een gewoonte hebt gemaakt en louter uit winstbejag hebt gehandeld; en (iv) u op 25/10/2017 opnieuw definitief veroordeeld werd voor poging tot mensensmokkel en uit uw handelingen aldus een volgehouden, gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal **niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen**; dient besloten te worden dat uw gedrag sinds uw erkenning als vluchteling maatschappelijk onaanvaardbaar is, **op ernstige wijze afbreuk doet aan de openbare orde**, getuigt van een **ernstig gebrek aan normbesef en respect voor derden en de Belgische wetten** en dat u **geen lessen trekt uit uw veroordelingen en u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is**.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 24 juli 2018 opgeroepen om op 14 augustus 2018 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS.

U haalde aan dat uw problemen nog steeds actueel zijn. U stelt dat uw leven nog steeds in gevaar is gezien er actueel nog veel mensen zijn die loyaal zijn aan het voormalige regime. Zo zou u via uw moeder, broer en zus, die intertijd in Kirkuk bleven wonen, vernomen hebben dat leden van de veiligheidsdienst in 2013 – 2014 minstens twee keer naar u kwamen vragen bij hen thuis. Uw moeder zou hebben aangegeven dat u al sinds de jaren '90 verdwenen was en dat ze geen idee had waar u verbleef. U vreest ingeval van een terugkeer te zullen worden ontvoerd, vermoord dan wel levenslang te zullen worden opgesloten. U verwees hierbij naar het arrestatiebevel dat indertijd op uw naam werd uitgevaardigd. Of u ondertussen effectief bent veroordeeld weet u niet. Voorts haalde u nog aan dat uw moeder, broer en zus ondertussen om leven zijn gekomen. Via een tante zou u vernomen hebben dat zij allen in 2016 bij een aanslag van Islamitische Staat (IS) om het leven zijn gekomen. Tot slot gaf u toe dat u in 2008 terecht werd veroordeeld. U was toenertijd met foute dingen bezig en u betuigde uw spijt. U wees er wel op dat u voor deze feiten heeft geboet en ondertussen probeert uw leven op een juiste manier te leiden. U bent hier al 15 jaar en heeft uw eigen winkel. Wat betreft de feiten waarvoor u in 2017 werd veroordeeld, haalde u aan dat u niets met deze feiten te maken had. U leende uw auto aan een vriend maar u had geen idee waarvoor hij uw auto zou hebben gebruikt.

De redenen die u aanhaalde om het behoud van de u toegekende internationale beschermingsstatus te wettigen, volstaan echter niet.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde elementen geen ander licht kunnen werpen op voorgaande bevindingen en de vaststelling dat u in 2008 definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf én bovendien in 2017 opnieuw definitief werd veroordeeld waarbij u zich volgens het arrest in een staat van wettelijke herhaling bevond. Waar u de feiten gepleegd in 2007 toegeeft en aanhaalt spijt te hebben, moet echter wel worden opgemerkt dat u meent in 2017 ten onrechte te zijn veroordeeld daar u, zoals u stelt, niets met de feiten te maken had. U verklaarde enkel uw auto te hebben uitgeleend doch niet te hebben geweten wat uw vriend met uw wagen deed. Ondanks dat u ook in 2017 definitief werd veroordeeld, moet aldus worden vastgesteld dat u de feiten minimaliseert en geenszins heeft aangetoond oprecht tot inzicht te zijn gekomen en spijt te hebben over de door u gepleegde feiten. Hiermee rekening houdende kan, ondanks uw stelling dat u sinds uw veroordeling in 2007 probeert een goed leven te leiden, niet worden aangenomen dat er geen risico bestaat dat u zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten, laat staan dat u onterecht werd veroordeeld.

Dat u voorts tot op heden vreest voor uw leven in Irak en dit omwille van de problemen die u voorheen kende, wijzigt ook niets aan de vaststelling dat u in 2008 België definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en u zich in 2017 in een staat van wettelijke herhaling bevond en voor een tweede keer definitief werd veroordeeld.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst en impact van het overlijden van uw moeder, broer en zus bij een aanslag van IS in Kirkuk, kan ook dit gegeven geen ander licht werpen op voorgaande.

Het CGVS is van evenwel van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst, zijnde Irak. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid in uw land van herkomst, i.c. Irak."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 78 van het VWEU en artikel 1 van de Conventie van Genève, wijst verzoeker erop dat deze Raad in arrest nr. 182 109 van 10 februari 2017 aan het Europees Hof van Justitie de vraag heeft gesteld naar de geldigheid van artikel 55/3/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), wat zelf een omzetting is van artikel 14, § 4 van de Richtlijn 2011/95/EU, in het licht van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 78 van het VWEU, artikelen welke "het recht op asiel garanderen binnen de Europese Unie en een verplichting tot overeenstemming van het afgeleide recht van de Europese Unie voorzien met de fundamentele principes van de internationale wettelijke regels van vluchtelingen, in de eerste plaats zij die zich bevinden in de Conventie van Genève". Volgens verzoeker is het duidelijk dat artikel 14 § 4 van de Richtlijn 2011/95/EU, en dus artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, nieuwe clausules van uitsluiting van het vluchtelingenstatuut invoert terwijl de enige uitsluitingsclausules voorzien waren in de artikelen 1 D, E et F van de Conventie van Genève. Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, evenals artikel 14 § 4 van de Richtlijn 2011/95/EU zijn naar het oordeel van verzoeker dus niet in overeenstemming met de hogere normen. Daarom verwijst verzoeker naar arrest nr. 182 109 van 10 februari 2017 waarin de Raad de volgende prejudiciële vragen stelt aan het Hof van Justitie: "En vertu de l'article 267 du TFUE, les questions préjudicielles suivantes sont posées à la Cour de Justice de l'Union européenne :

L'article 14, § 4, de la directive 2011/95/CE est-il compatible avec l'article 18 de la Charte des droits fondamentaux et l'article 78, § 1er, du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne?

Et à ce titre :

A. Faut-il interpréter l'article 14, § 4, de la directive 2011/95/CE comme créant une nouvelle clause d'exclusion au statut de réfugié prévu à l'article 13 de la même directive et, par conséquent, à l'article 1er, A, de la Convention de Genève?

B. Dans l'hypothèse où il a été répondu de manière affirmative à la question A, l'article 14, § 4, ainsi interprété est-il compatible avec l'article 18 de la Charte des droits fondamentaux et l'article 78, § 1er, du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, lesquels prévoient, notamment, la conformité du droit européen dérivé à la Convention de Genève, dont la clause d'exclusion, prévue à l'article 1er, F, est formulée de façon exhaustive et est d'interprétation stricte?

C. Dans l'hypothèse où il a été répondu de manière négative à la question A, faut-il interpréter l'article 14, § 4, de la directive 2011/95/UE comme instaurant un motif de retrait du statut de réfugié qui n'est pas prévu dans la Convention de Genève, dont le respect est imposé par les articles 18 de la Charte des droits fondamentaux et 78, § 1er, du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne?

D. Dans l'hypothèse où il a été répondu de manière affirmative à la question C, l'article 14, § 4, de la directive précitée est-il compatible avec l'article 18 de la Charte des droits fondamentaux et l'article 78, § 1er, du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, lesquels prévoient, notamment, la conformité du droit européen dérivé à la Convention de Genève, puisqu'il instaure un motif de retrait du statut de réfugié qui, non seulement n'est pas prévu par la Convention de Genève, mais en outre n'y trouve aucun fondement?

E. Dans l'hypothèse où il a été répondu de manière négative aux questions A et C, comment interpréter l'article 14, § 4, de la directive précitée de manière conforme à l'article 18 de la Charte et à l'article 78, § 1er, du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, lesquels prévoient, notamment, la conformité du droit européen dérivé à la Convention de Genève?". Verzoeker wenst zich aan te sluiten bij deze prejudiciële vraag en vraagt om het onderzoek van dit beroep op te schorten in afwachting van het antwoord van het Hof van Justitie met betrekking tot de vraag naar de geldigheid van de wettelijke basis op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen in het licht van de hiërarchisch hogere normen. In de hypothese dat het Hof van Justitie zou menen dat de wettelijke gronden die de basis vormen voor de bestreden beslissing ongeldig zouden zijn, vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn vluchtelingenstatus intrekt op basis van twee arresten van het Hof van Beroep te Brussel, doch hierbij niet zijn exacte rol in deze veroordelingen en zijn sociale evolutie onderzoekt. Het Commissariaat-generaal beperkt zich tot het opsommen van abstracte overwegingen om de vluchtelingenstatus in te trekken, wat een extreem ernstige beslissing is en schade berokkent aan het leven van verzoeker. Een terugkeer naar Irak is immers extreem gevaarlijk, aldus verzoeker, die stelt dat de situatie er veel kritieker is dan tijdens zijn aankomst in België in 2000.

Verzoeker merkt ook op dat de wet van 23 augustus 2015, die de wet van 15 december 1980 wijzigt, tot doel had te strijden tegen *"de groeiende dreiging van het radicalisme en terrorisme door mogelijkheden van intrekkingen en weigering van internationale bescherming te voorzien in geval van terroristische daden."* Het is dan ook in deze optiek van strijd tegen het terrorisme dat artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet dient te worden gelezen. De begrippen *"bijzonder ernstige inbreuk"* en *"gevaar voor de maatschappij"* of *"voor de nationale veiligheid"* dienen volgens verzoeker aldus *de facto* te worden geïnterpreteerd in het kader van terrorisme en radicalisme. Verzoeker benadrukt dat hij nooit veroordeeld werd voor enige ernstige inbreuk die verbonden is aan terrorisme of radicalisme. Bovendien wijst niets erop dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de maatschappij of voor de nationale veiligheid. Hij had immers slechts een kleine rol in de handel van migranten in 2008, en geen enkele betrokkenheid werd bewezen in de feiten van 2017 behalve de aanwezigheid van een voertuig met zijn nummerplaat op de plaats van de feiten. Verzoeker wijst er voorts op dat hij reeds meer dan tien jaar een winkel in Brussel uitbaat die heel goed draait, en hij dus bijdraagt aan de ontwikkeling van de nationale economie. Hij herhaalt dat hij nooit veroordeeld werd voor feiten die betrekking hebben op terrorisme of radicalisme en betoogt dat hij geen gevaar is voor de nationale veiligheid of voor de maatschappij. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan immers niet aantonen dat er in zijn hoofdte enig teken van radicalisme aanwezig zou zijn.

Daarnaast komt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar mening van verzoeker in de bestreden beslissing niet tot het bewijs van het ernstige karakter van de inbreuken waarvoor hij vervolgd werd, noch van het gevaar voor de maatschappij of de nationale veiligheid dat hij zou vormen. Verzoeker stelt dat hij in de feiten van 2008 slechts optrad als *"chauffeur, voor de chauffeurs"*.

Hij hekelt dat de bestreden beslissing helemaal geen rekening houdt met de heel marginale rol die hij speelde, en zich beperkt tot algemene overwegingen. Het is ook duidelijk dat verzoeker nooit geweld gebruikt heeft of bedreigingen geuit tegen om het even wie, zodat er naar zijn mening geen bijzonder ernstige inbreuk is. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn tweede veroordeling inroept om een beweerde bedreiging voor de maatschappij en de nationale veiligheid te rechtvaardigen en ter staving van haar standpunt dat hij geen lessen getrokken heeft uit zijn eerste veroordeling, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal de inhoud van het dossier niet nauwkeurig onderzoekt. Hij herhaalt dat hij werd veroordeeld tot een straf van 6 maanden omdat zijn voertuig zich bevond op de plaats van de feiten. Hij werd veroordeeld omdat hij zijn voertuig uitgeleend had, terwijl hij nochtans verklaard heeft dat hij niet op de hoogte was van het gebruik dat werd gemaakt van zijn voertuig. Er wordt geenszins bewezen dat verzoeker enige rol gespeeld heeft in de feiten. Verzoeker meent dan ook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte de dreiging voor de publieke of nationale veiligheid inroept door op een onhandige manier te stellen dat hij geen lessen uit zijn eerste veroordeling zou getrokken hebben. Verzoeker benadrukt dat hij sedert de veroordeling van 2008 alles heeft ondernomen om zich te integreren in de maatschappij en volledig geconcentreerd was op de uitoefening van zijn commerciële activiteit. Hij vormt naar eigen zeggen geen enkel gevaar voor de nationale veiligheid of voor de maatschappij.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: arrest nr. 182 109 van 10 februari 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brussel van 14 mei 2008 en een arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 25 oktober 2017.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken omdat (i) hij op 3 november 2008 door het Hof van Beroep te Brussel veroordeeld werd tot 6 jaar gevangenisstraf wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden en deelname aan een criminele organisatie, hij op 25 oktober 2017 opnieuw veroordeeld werd door het Hof van Beroep te Brussel tot een gevangenisstraf van 6 maand voor poging tot mensensmokkel en deelname aan een criminele organisatie, waarbij hij zich bevond in een staat van wettelijke herhaling en rekening houdend met het feit dat hij (1) definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, (2) misbruik heeft gemaakt van de bijzonder kwetsbare situatie van de slachtoffers, (3) van de activiteiten een gewoonte heeft gemaakt en louter uit winstbejag heeft gehandeld en (4) op 25 oktober 2017 opnieuw veroordeeld werd voor poging tot mensensmokkel en uit zijn handelingen aldus een volgehouden, gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, dient besloten te worden dat zijn gedrag sinds zijn erkenning als vluchteling maatschappelijk onaanvaardbaar is, op ernstige wijze afbreuk doet aan de openbare orde, getuigt van een ernstig gebrek aan normbesef en respect voor derden en de Belgische wetten, dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en hij de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is, en dan ook blijkt dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet, (ii) hij geen elementen aanbrengt die het behoud van zijn vluchtelingstatus wettigen daar zijn verklaringen dat zijn problemen nog steeds actueel zijn en dat zijn leven nog steeds in gevaar is gezien er actueel nog veel mensen zijn die loyaal zijn aan het voormalige regime, dat zijn moeder, broer en zus ondertussen om leven zijn gekomen bij een aanslag van Islamitische Staat, dat hij in 2008 met foute dingen bezig was en spijt heeft, dat hij voor deze feiten heeft geboet en ondertussen zijn leven op een juiste manier probeert te leiden, dat hij hier al 15 jaar is en zijn eigen winkel heeft en dat hij niets te maken had met de feiten waarvoor hij in 2017 werd veroordeeld, geen ander licht kunnen werpen op de vaststelling dat hij in 2008 definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf én hij bovendien in 2017 opnieuw definitief werd veroordeeld, waarbij hij zich volgens het arrest in een staat van wettelijke herhaling bevond.

2.5. Overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor

een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid."

Artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4."*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.6.1. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen 'bijzonder ernstig misdrijf' en 'gevaar voor de samenleving' niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *"Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infraction". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infraction". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig"."* (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de Staatssecretaris er immers *"de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten."* (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, DOC 54 1197/003). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een *"misdaad"* in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Verzoeker voert aan dat de wet van 23 augustus 2015, die de wet van 15 december 1980 wijzigt, tot doel had te strijden tegen *"de groeiende dreiging van het radicalisme en terrorisme door mogelijkheden van intrekkingen en weigering van internationale bescherming te voorzien in geval van terroristische daden."*, dat artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet dan ook in deze optiek van strijd tegen het terrorisme dient te worden gelezen en dat de begrippen "bijzonder ernstige inbreuk" en "gevaar voor de maatschappij" of "voor de nationale veiligheid" aldus *de facto* dienen te worden geïnterpreteerd in het kader van terrorisme en radicalisme. De Raad leidt hieruit af dat verzoeker, die meermaals benadrukt dat hij nooit werd veroordeeld voor feiten die gelinkt kunnen worden aan terrorisme of radicalisme, aldus meent dat artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet enkel kan toegepast worden voor feiten die betrekking hebben op terrorisme of radicalisme. Verzoeker gaat er met zijn betoog echter aan voorbij dat artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet niet alleen betrekking heeft op personen die definitief veroordeeld zijn voor een bijzonder ernstig misdrijf, maar het ook mogelijk maakt de vluchtelingenstatus in te trekken indien er *"redelijke gronden bestaan om (de vreemdeling) te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid"*.

Uit de lezing van het verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbare ambt blijkt duidelijk dat het juist deze zinsnede is die betrekking heeft op personen die betrokken zijn bij terroristische activiteiten. Dit blijkt overigens reeds uit de inleidende uiteenzetting (DOC 54 1197/003, p. 4): *"Het gaat dus om veroordelingen voor bijzonder ernstige misdrijven die in kracht van gewijsde zijn getreden, en om bedreigingen voor de nationale veiligheid. Voor die laatste is geen veroordeling vereist. De praktijk leert immers dat er in sommige van die situaties geen definitieve veroordeling is of kan komen op de korte termijn omdat sommige betrokkenen zich in het buitenland bevinden. De inlichtingendiensten kunnen bijvoorbeeld aangeven dat iemand in Syrië strijdt en er gruwelijkheden pleegt, of dat iemand in België een beschermingsstatuut aanvraagt van wie men weet dat hij betrokken is bij een genocide of terroristische activiteiten. In die gevallen is er geen definitieve veroordeling, maar is er wel voldoende betrouwbare informatie voorhanden om de beschermingsstatus te weigeren of in te trekken."* Dat het begrip bijzonder ernstig misdrijf niet voorbehouden is tot terroristische misdrijven blijkt bovendien uit het gegeven dat het amendement dat er toe strekte de werkingssfeer van dit begrip af te bakenen tot de in Boek II, Titel 1ter van het Strafwetboek bedoelde terroristische misdrijven (zie p. 24 en 27 van voornoemd verslag (DOC 54 1197/003) waarin verwezen wordt naar het amendement DOC 54 1197/002) verworpen werd.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 november 2008 door het Hof van Beroep te Brussel veroordeeld werd tot 6 jaar gevangenisstraf wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden en deelname aan een criminele organisatie. Verzoeker was lid van een criminele organisatie die mensen smokkelde via vrachtwagens, en dit van 3 april 2007 tot 18 september 2007. Het betrof feiten gepleegd ten overstaan van zowel minderjarigen als meerderjarigen, waarbij misbruik werd gemaakt van de bijzondere kwetsbaarheid van deze personen, waarbij van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt en waarbij de mensensmokkel gebeurde in het kader van een criminele organisatie. Het hoeft geen betoog dat de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, objectief zwaarwichtig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn. De rechtbank van eerste aanleg te Brussel overwoog dienaangaande in het vonnis van 14 mei 2008: *"Mensensmokkel is een verderfelijke misdrijf, dat teert op de miserie van mensen die op zoek zijn naar een beter bestaan, en dat enorme winsten genereert voor de misdadigers die er zich mee inlaten. Voor de samenleving vormt het een reële bedreiging in die zin dat het een oncontroleerbare illegale migratiestroom op gang houdt, die tal van migranten in een clandestiene marginaliteit drijft. Strenge straffen zijn dan ook op te leggen."* (p. 30). Ook het Hof van Beroep wees bij de bepaling van de strafmaat op de zwaarwichtigheid en ernst van de feiten, waarbij eveneens rekening gehouden werd *"met de gevaarlijke asociale persoonlijkheid van beide beklaagden die, in een ongecontroleerde drang naar onwettig geldgewin, zich al te gemakkelijk lieten inschakelen in een internationaal opererende vereniging van mensensmokkelaars en hierbij geen respect betoonden voor de fysieke en de psychische integriteit van anderen en misbruik maakten van de penibele situatie van hulpbehoevende mensen."* (arrest van 3 november 2008, p. 11). Het lijkt dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor verzoeker uiteindelijk op 3 november 2008 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 25 oktober 2017 opnieuw definitief veroordeeld werd door het Hof van Beroep te Brussel tot een gevangenisstraf van 6 maand voor poging tot mensensmokkel en deelname aan een criminele organisatie van 4 oktober 2015 tot 21 november 2015.

Gelet op de vaststellingen en overwegingen in het in kracht van gewijsde gegane arrest van 3 november 2008 en mede in acht genomen het feit dat verzoeker op 25 oktober 2017 opnieuw definitief veroordeeld werd voor poging tot mensensmokkel en deelname aan een criminele organisatie, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat uit verzoekers handelingen een volgehouden, gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, dat zijn gedrag sinds zijn erkenning als vluchteling maatschappelijk onaanvaardbaar is, op ernstige wijze afbreuk doet aan de openbare orde, getuigt van een ernstig gebrek aan normbesef en respect voor derden en de Belgische wetten, dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is, en kon de commissaris-generaal op basis van voornoemde arresten, daarbij tevens rekening houdend met de aard van de daad, de omvang van de gevolgen, de wijze waarop het misdrijf werd gesteld, de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daad als een ernstig misdrijf beschouwt, de strafmaat alsmede de motieven van de dader voorts terecht vaststellen dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het verzoekschrift meermaals stelt dat hij geen enkel gevaar vormt voor de nationale veiligheid, gaat hij er aan voorbij dat zijn vluchtelingenstatus ingetrokken werd omdat hij *“een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet”* en dus niet omdat hij een gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid.

In zoverre verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing heeft nagelaten om zijn sociale evolutie te onderzoeken en stelt dat hij sinds zijn veroordeling van 2008 alles heeft ondernomen om zich te integreren in de maatschappij en volledig geconcentreerd was op de uitoefening van zijn commerciële activiteit, gaat hij er vooreerst aan voorbij dat hij op 25 oktober 2017 opnieuw veroordeeld werd door het Hof van Beroep te Brussel tot een gevangenisstraf van 6 maand voor poging tot mensensmokkel en deelname aan een criminele organisatie, waarbij hij zich bevond in een staat van wettelijke herhaling. De Raad benadrukt daarnaast dat artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet enkel vereist dat het Commissariaat-generaal vaststelt dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, hetgeen *in casu* is gebeurd in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed. Ook artikel 14, lid 4, b) van de Kwalificatierichtlijn stelt louter dat de vluchtelingenstatus van een persoon kan worden ingetrokken omdat *“hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.”* Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de commissaris-generaal bij het bepalen of verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving onder meer rekening heeft gehouden met de aard van de gepleegde feiten, met de ernst van de gestelde daden, met de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker en met de strafmaat die gehanteerd werd, en dat het Commissariaat-generaal afdoende heeft gemotiveerd dat uit verzoekers handelingen een volgehouden, gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, dat zijn gedrag sinds zijn erkenning als vluchteling maatschappelijk onaanvaardbaar is, op ernstige wijze afbreuk doet aan de openbare orde en getuigt van een ernstig gebrek aan normbesef en respect voor derden en de Belgische wetten, dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit de aard, de bijzondere ernst van de feiten en het recidivisme in hoofde van verzoeker blijkt dat hij door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een gevaar vormt voor de samenleving.

Waar verzoeker zijn rol in de mensensmokkel van 2008 tracht te minimaliseren door te stellen dat hij slechts optrad als *“chauffeur, voor de chauffeurs”* en hij nooit geweld gebruikt heeft of bedreigingen heeft geuit tegen om het even wie, zodat er naar zijn mening geen bijzonder ernstige inbreuk is, benadrukt de Raad dat het minimaliseren van zijn rol in de feiten geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker op 3 november 2008 door het Hof van Beroep te Brussel definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Verzoeker trachtte zijn rol overigens reeds voor de rechtbank van eerste aanleg te Brussel te minimaliseren, doch uit het vonnis van 14 mei 2008 dat door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd en waaruit hij in het verzoekschrift op heel selectieve wijze citeert, blijkt dat de rechtbank oordeelde dat verzoeker onbetwistbaar een meer vooraanstaande rol speelde dan hij poogt te laten uitschijnen en beslissingsbevoegdheid had. Zo werd vastgesteld dat uit het onderzoek is gebleken dat vooral verzoeker in de nachten onmiddellijk voorafgaand aan de intercepties van illegalen, vooral in Zeebrugge, kon gevonden worden op de parkings te Wetteren en vooral Groot-Bijgaarden en dat zijn oproepnummer telkens inlogde op de GSM-mast die de parking bestrijkt. De Raad leest in voormeld vonnis verder: *“Vijfde beklaagde is bijzonder actief geweest, vooral op de parkings. (...) Beklaagde K.(...) erkent in een herverhoor (...) zonder omwegen zijn aandeel. (...) Hij legt uit hoe hij als chauffeur werkte (...) en welke zijn rol was. (...) Aanvankelijk was hij eerder passief, hij was louter chauffeur. In een tweede fase, vanaf juli 2007 nam hij actiever deel: hij stond op uitkijk, en bevond zich dan ook dicht bij de vrachtwagens. (...) De indruk die men krijgt bij het zien van de telefonieresultaten, dat beklaagde wel héél actief is geweest, wordt bevestigd door zijn verklaring: hij heeft het over 4 of 5 keren per week in de periode dat A.(...) geen eigen wagen had. Als A.(...) wel een auto had, was het minder. (...) K.(...) hield zich ook bezig met het geld van de groep. Enerzijds fungeerde hij als een soort boekhouder: hij had een boekje waarin hij moest noteren hoeveel iedereen kreeg (...) Anderzijds was hij ook een penningmeester, want A.(...) of S.(...) kwamen hem geld brengen, verdiend met de smokkel. Dat geld diende deels om de leningen die ze bij hem hadden aangegaan, af te betalen, en deels om in hun opdracht geld te transfereren naar Irak, naar hun families.”* De rechtbank stelde tevens vast dat de criminele organisatie waarvan verzoeker deel uitmaakte niet terugschrikt voor geweld en dat er herhaaldelijk sprake is van ontvoering en gijzeling. Een van de slachtoffers die stelt dat hij ooit gegijzeld is geweest herkende ook verzoeker als één van de leden van de bende die aanwezig waren tijdens zijn gijzeling.

De rechtbank overwoog nog: *"Vijfde beklagde wil laten geloven dat hij moest gehoorzamen als een hond, maar hij hield een (primitieve) boekhouding bij, beheerde en inde geld..."* (p. 10-11, p. 21-23, p. 28-29). In het arrest van 3 november 2008 heromschreef het Hof van Beroep de feiten van de tenlasteleggingen wat betreft de geïncrimineerde periode en nam het Hof, in tegenstelling tot de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, wél de verzwarende omstandigheid aan dat het misdrijf werd gepleegd ten opzichte van minderjarigen. Het Hof oordeelde dat de eerste rechter de tenlasteleggingen voor het overige terecht, om redenen die het Hof beaamt, bewezen heeft verklaard en stelde vast dat deze door verzoeker ter zitting van het Hof niet (meer) werden betwist (arrest dd. 3 november 2008, p. 10). Het is dan ook geenszins ernstig dat verzoeker de feiten waarvoor hij in november 2008 definitief werd veroordeeld in het verzoekschrift dermate bagatelliseert.

Daarnaast voert verzoeker aan dat er in zijn hoofde geen enkele betrokkenheid werd bewezen in de feiten van 2017, behalve de aanwezigheid van een voertuig met zijn nummerplaat op de plaats van de feiten, dat hij zijn voertuig had uitgeleend en dat hij niet op de hoogte was van het gebruik dat werd gemaakt van zijn voertuig. Uit het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 25 oktober 2017 blijkt dat vaststaat dat de auto van verzoeker werd gebruikt bij de poging om in de nacht van 11 op 12 november 2015 vier mensen in Groot-Bijgaarden op een vrachtwagen te zetten. Het Hof hechtte geen geloof aan verzoekers bewering dat hij in die periode zijn auto voor een tiental dagen in bruikleen had gegeven aan een klant en dat hij niet wist waarvoor zijn auto gebruikt zou worden en overwoog: *"Zonder die noodzakelijke en wetens verleende bijstand van de beklagde K.(...) N.(...) en de ter beschikking stelling van zijn auto om naar de parking te Groot-Bijgaarden te gaan, was de poging tot smokkel niet gepleegd. De feiten van de heromschreven tenlastelegging D.30 zijn aldus bewezen. De beklagde K.(...) N.(...) was op deze manier wetens en willens betrokken bij een criminele organisatie, die kunstige listgrepen gebruikte om mensen naar Groot-Brittannië te smokkelen, zodat ook de feiten van de heromschreven tenlastelegging F bewezen zijn."* (p. 26-27). Verzoeker kan aldus bezwaarlijk ernstig voorhouden dat in zijn hoofde geen enkele betrokkenheid werd bewezen.

Het in het verzoekschrift wederom minimaliseren van zijn rol in de feiten van 2008 en het ontkennen van zijn betrokkenheid bij de feiten van 2017 doet niets af aan het feit dat uit het geheel van de objectief vastgestelde strafrechtelijke feiten en respectievelijke veroordelingen dient te worden afgeleid dat uit verzoekers handelingen een volgehouden, gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt, dat zijn gedrag sinds zijn erkenning als vluchteling maatschappelijk onaanvaardbaar is, op ernstige wijze afbreuk doet aan de openbare orde en getuigt van een ernstig gebrek aan normbesef en respect voor derden en de Belgische wetten, dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Bijgevolg is het geenszins uit te sluiten dat verzoeker dit gedrag in de toekomst zal herhalen en zich opnieuw zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. De omstandigheden die tot de veroordelingen van verzoeker hebben geleid wijzen er aldus op dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een persoonlijk gedrag en handelen dat onbetwistbaar een actueel gevaar vormt voor de samenleving, wat de intrekking van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt.

De door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangehaalde argumenten kunnen het behoud van zijn vluchtelingenstatus niet wettigen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *"U haalde aan dat uw problemen nog steeds actueel zijn. U stelt dat uw leven nog steeds in gevaar is gezien er actueel nog veel mensen zijn die loyaal zijn aan het voormalige regime. Zo zou u via uw moeder, broer en zus, die intertijd in Kirkuk bleven wonen, vernomen hebben dat leden van de veiligheidsdienst in 2013 – 2014 minstens twee keer naar u kwamen vragen bij hen thuis. Uw moeder zou hebben aangegeven dat u al sinds de jaren '90 verdwenen was en dat ze geen idee had waar u verbleef. U vreest ingeval van een terugkeer te zullen worden ontvoerd, vermoord dan wel levenslang te zullen worden opgesloten. U verwees hierbij naar het arrestatiebevel dat indertijd op uw naam werd uitgevaardigd. Of u ondertussen effectief bent veroordeeld weet u niet. Voorts haalde u nog aan dat uw moeder, broer en zus ondertussen om leven zijn gekomen. Via een tante zou u vernomen hebben dat zij allen in 2016 bij een aanslag van Islamitische Staat (IS) om het leven zijn gekomen. Tot slot gaf u toe dat u in 2008 terecht werd veroordeeld. U was toenertijd met foute dingen bezig en u betuigde uw spijt. U wees er wel op dat u voor deze feiten heeft geboet en ondertussen probeert uw leven op een juiste manier te leiden. U bent hier al 15 jaar en heeft uw eigen winkel. Wat betreft de feiten waarvoor u in 2017 werd veroordeeld, haalde u aan dat u niets met deze feiten te maken had. U leende uw auto aan een vriend maar u had geen idee waarvoor hij uw auto zou hebben gebruikt. De redenen die u aanhaalde om het behoud van de u toegekende internationale beschermingsstatus te wettigen, volstaan echter niet."*

Dient allereerst te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde elementen geen ander licht kunnen werpen op voorgaande bevindingen en de vaststelling dat u in 2008 definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf én bovendien in 2017 opnieuw definitief werd veroordeeld waarbij u zich volgens het arrest in een staat van wettelijke herhaling bevond. Waar u de feiten gepleegd in 2007 toegeeft en aanhaalt spijt te hebben, moet echter wel worden opgemerkt dat u meent in 2017 ten onrechte te zijn veroordeeld daar u, zoals u stelt, niets met de feiten te maken had. U verklaarde enkel uw auto te hebben uitgeleend doch niet te hebben geweten wat uw vriend met uw wagen deed. Ondanks dat u ook in 2017 definitief werd veroordeeld, moet aldus worden vastgesteld dat u de feiten minimaliseert en geenszins heeft aangetoond oprecht tot inzicht te zijn gekomen en spijt te hebben over de door u gepleegde feiten. Hiermee rekening houdende kan, ondanks uw stelling dat u sinds uw veroordeling in 2007 probeert een goed leven te leiden, niet worden aangenomen dat er geen risico bestaat dat u zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten, laat staan dat u onterecht werd veroordeeld.

Dat u voorts tot op heden vreest voor uw leven in Irak en dit omwille van de problemen die u voorheen kende, wijzigt ook niets aan de vaststelling dat u in 2008 België definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en u zich in 2017 in een staat van wettelijke herhaling bevond en voor een tweede keer definitief werd veroordeeld.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst en impact van het overlijden van uw moeder, broer en zus bij een aanslag van IS in Kirkuk, kan ook dit gegeven geen ander licht werpen op voorgaande.” Met de stelling dat een terugkeer naar Irak voor hem extreem gevaarlijk is, het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen dat hij reeds meer dan tien jaar een winkel in Brussel uitbaat die heel goed draait en dat hij sinds zijn veroordeling van 2008 alles heeft ondernomen om zich te integreren in de maatschappij, en het ontkennen van zijn betrokkenheid bij de feiten van 2017, brengt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen argumenten bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht kunnen stellen. Geen van deze elementen doen immers afbreuk aan de ernst van het misdrijf waarvoor verzoeker definitief werd veroordeeld, noch aan de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Of in hoofde van verzoeker al dan niet een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen in geval van terugkeer naar Irak, wordt wel beoordeeld in het in de bestreden beslissing verstrekte advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad verwijst dienaangaande naar hetgeen volgt.

2.6.2. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/3/1, §3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van artikel 55/3/1, § 1, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof van Justitie zich in het arrest “*M. tegen Tsjechië*” en “*X. en X. tegen België*”, van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C77 / 17 en C-78/17, heeft uitgesproken over de interpretatie van artikel 14, lid 4 van de Richtlijn 2011/95/EU. Het Hof sprak zich uit over de vraag of artikel 14, leden 4 tot en met 6, van de Richtlijn 2011/95 kan worden uitgelegd dat geen afbreuk wordt gedaan aan het door de voorschriften van het Verdrag van Genève gewaarborgde beschermingsniveau, zoals artikel 78, lid 1, van het VWEU en artikel 18 van het Handvest vereisen en verklaarde voor recht: “*Uit het onderzoek van artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, zijn geen feiten of omstandigheden naar voren gekomen die de geldigheid van die bepaling uit het oogpunt van artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kunnen aantasten.*”

Het Hof oordeelde dat “*artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag.*” (§ 100).

Hieruit volgt dat een intrekking van deze status in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, § 4 van de Richtlijn 2011/95/EU, de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet doet verliezen (§§ 98, 99 en 110). Immers *“Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève”* (§ 99). Bovendien *“[kunnen] dergelijke personen niet (...) worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden.”* (§ 110).

Het in artikel 21, lid 2 opgenomen non-refoulement beginsel kan niet gelijkgesteld worden met een bescherming tegen elke verwijderingsmaatregel, maar geldt slechts wanneer in hoofde van verzoeker een risico bestaat te zullen worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

In casu is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Irak. Dit impliceert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat in hoofde van verzoeker op heden nog steeds een nood aan internationale bescherming dient te worden aangenomen. De opmerking in het verzoekschrift dat een terugkeer naar Irak extreem gevaarlijk is daar de situatie er veel kritieker is dan tijdens verzoekers aankomst in België in 2000, is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat zich actueel een intrekking van de vluchtelingstatus opdringt daar niet kan betwijfeld worden dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS